

A kultikus tévésorozat regényalapja

A POLDARK CSALÁD

3. Jeremy

*finep
selection*

WINSTON GRAHAM

WINSTON GRAHAM

A POLDARK CSALÁD

3. Jeremy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1790 AUGUSZTUSÁBAN HÁROM FÉRFI lovagolt a Grambler-bánya melletti öszvércsapáson, a falu végén rendezetlen csoportot képező házikók felé tartva. Esteledett, a nap már éppen lenyugodott, utolsó sugarai szinte fölizzították az égen a nyugati szélről hajtott felhőket. Még a jóformán két éve nem füstölő bányakéményeket is érett, meleg árnyalatra festette az esti fény. A magasabbik kéményen galambok fészkeltek, szárnyverdesésük megzavarta a környező csöndet, ahogy a férfiak elhaladtak mellettük. Öt-hat rongyos gyermek játszott a házilag fabrikált, két fészter közé függesztett hintával, míg egyik-másik házikó ajtajában asszonyok állodogáltak, karba tett kézzel figyelték a tovaügető lovasokat.

A férfiak fontosságuk tudatában ültek a nyeregben, tiszteletet parancsolóan komoly, paposan fekete öltözkükben, nem sok effélét lehetett mostanában látni ebben a félig romba dőlt, félig elnéptelenedett faluban, ami egykor kizárólag a bánya kedvéért jött létre, és annak kiszolgálására maradt eddig fenn, mivel pedig a kitermelésnek immár vége szakadt, lassabb ütemben maga a település is

pusztulásnak indult. Úgy tűnt, a férfiak egyenesen átlovagolnak rajta – miként az ember ezt várhatta is volna –, de végül az egyikük biccentett, és egy olyan kalyibánál állították meg a lovakat, aminél elhanyagoltabbat soha életükben nem láttak. A földszintes vályogvískó zsákdarabokkal meg uszadék fával toldozott-foldozott tetejéből ócska vascső meredezett kémény gyanánt, és nyitott ajtajában egy fölfordított ládán karikalábú férfi üldögélt, egy botot hegyezett. Átlagosnál alacsonyabb, erős testalkatú volt, már nem fiatal. Madzaggal a láb-szárára kötött, elnyűtt lovaglósizmát, sárga disznóbőr térdnadrágot viselt, koszos, sötét flanelingének fél ujja könyöktől hiányzott, merev fekete bőrmellényének zsebeit mindenféle értéktelen vicik-vacakkal tömte tele. Majdnem hangtalanul füttyörészett, de amikor a jövevények szálltak a lóról, összeszorította az ajkát, és vérekes szemével bizalmatlanul méregette őket, kést tartó keze megállt a bot fölött.

– Jó napot! – köszönt a vezetőjük, magas, betegesen sovány férfi, olyan közel ülő szemekkel, mintha bandzsított volna. – Magát Paynternek hívják?

A kés lassan leereszkedett. A karikalábú fölemelte gyászkeretes körmű hüvelykujját, és megvakargatta kopasz fejének legfényesebben csillogó pontját.

– Leheccsés.

– Ugyan már, jóember! – legyintett türelmetlenül a másik. – Most vagy Paynter, vagy nem Paynter. Ebben a tárgyban nem lehet kétféle vélemény.

– Há penig én nem vónák ojan biztos ebbe. A zemberek könnyen dobálóznak mások nevive. Mé ne lenne leheccsés kétféle vélemény? Vagy három. Az attó függ, mit akarnak töllem.

– Ez tényleg Paynter – szólt közbe hátulról az egyik lovas. – Hol a felesége, Paynter?

– Eement Marasanvose-ba. Namost ha őtet akar...

– A nevem Tankard – vágott Paynter szavába az első férfi. – A rövidesen tárgyalandó „korona kontra Poldark”-ügyben a korona meghatalmazottjaként járok el. Néhány kérdést szeretnénk föltenni magának, Paynter. Ez itt Blencowe, az írnokom, és Garth, egy érdekelt fél. Talán behívhatna bennünket.

Jud cserzett, ráncos képe a sértett ártatlanság kifejezését öltötte magára, szokványos védekezése mögül azonban elősejlett némi őszinte riadtság.

– Mé a zén nyakamra jönnek emiatt? A békebíráknak má minident eemontam, amit tuttam, vagyis a nagy semmit. Tessék megnézni, ojan keresztyén életet élek, mind maga Szent Péter, itt ülök a saját portám előtt, nem akasz kodok össze senkive. Haggyanak engemet békibe!

– A törvénynek szabad folyást kell engedni – jelentette ki Tankard, és kivárta, amíg Jud föltápaszkodik.

Jud egy perc elteltével gyanakodva pillantott egyik jövevényről a másikra, majd bevezette őket. Azok helyet foglaltak a félhomályos vityillóban, Tankard undorodva nézett körül, és leülés közben föl emelte kabátja szárnyát, nehogy összepiszkolódjon. Egyik látogatónak sem volt kényes az orra, de a kalácsképű, görnyedt tartású Blencowe máris visszavágyott a kinti balzsamos levegőjű estébe.

– Semmicse tudok errő. Eetévesztették a hásszámot.

– Okkal feltételezzük, hogy a vizsgálobíróság előtt tett vallomása minden részletében hamis – magyarázta Tankard. – Amennyiben...

– Elnézést, Tankard úr! – szólt közbe fojtott hangon Garth. – Engedelmével szeretnék egy-két percet beszélni Paynterrel. Emlékszik, hogy minekelőtte bejöttünk, azt mondtam, többféle mód is...

Tankard összefonta vézna karját.

– Á, igen.

Jud új ellenfelére fordította buldogszemét. Úgy rémlett, már látta valahol, amikor átlovagolt a falun, vagy ilyesmi. Talán spiclikedik.

– Úgy tudom, maga meg a felesége jó néhány évig Poldark százados szolgálatában álltak, annakelőtte pedig a százados apjában.

– Leheccséses.

– És miután annyi esztendőn át hűségesen dolgoztak nála, váratlanul kiadta az útjukat, minden figyelmeztetés nélkül kipenderítette magukat.

– Ki hát! Mongyuk, a zijen ejjárás nem jogos, nem igasság.

– Tudja, azt hallottam, de az csak afféle szóbeszéd, ugyebár, hogy mielőtt elkerültek onnét, Poldark gyalázatosan bánt magával, valami kitalált vétség ürügyén a lovaglóostorával bántalmazta, és a nyomós kútnál majdnem megfullasztotta. Igaz ez?

Jud a padlóra köpött, és kivillantotta két lapátfogát.

– Ez törvénytelen – vetette közbe Tankard, hosszú, keskeny orra fölött kancsalítva. – Magát súlyos sérelem érte. Közönséges veszélyeztetés és tetteleges bántalmazás. Perre mehetett volna, Paynter.

– És lefogadom, nem először esett meg ilyesmi – mondta Garth.

– Há nem, nem először – felelte némi tűnődés után, a fogát szívatva Jud.

– Aki manapság mostohán bánik a hűséges szolgájával, az meg sem érdemli – jelentette ki Garth. – Külföldön új szellem dívik. Egyik ember annyit ér, mint a másik. Nézze csak meg, mi folyik Franciaországban!

– Ja, arról mindent tudok – kezdte Jud, majd gyorsan elhallgatott. Érezte, hogy nem tanácsos beavatnia ezeket a minden lében kanál fontoskodókat a roscoffi látogatásai titkába. Hátha ez az egész

poldarkozás csak porhintés, így akarnak egyéb beismeréseket kicsalni belőle.

– Blencowe – fordult az írnokához Tankard. – Magával hozta a brandyt? Ránk férne egy gyűszűnyi, és kétségtávkül Paynter is velünk tart.

...Az alkonyi derengés elenyészett, a rendetlen, koszos kunyhó mindinkább sötétségbe borult.

– Nekem elhiheti, az arisztokráciának vége. A nagyurak napja leáldozott – magyarázta Garth. – A közrendűek végre hozzájutnak az őket megillető jogokhoz. És ezek közé a jogok közé tartozik az is, hogy nem bánhatnak úgy velük, mint egy kutyával, sőt annál is cudarabbul, nem használhatják ki őket, mint valami rabszolgát. Konyít valamicskét a törvényekhez, Paynter úr?

– Az angol ember háza az ő vára – felelte Jud. – Meg az a hábeáspókusz vagy mi, meg hogy a te felebarátodnak a határát eene tojjad.

– Ha valami rendzavarás támad – folytatta Garth –, mint ahogy januárban itt történt, akkor a törvénynek nem mindig könnyű úgy működni, ahogy kellene. Tehát úgy működik, ahogy tud. Ha pedig randalíroznak, hajót futtatnak zátonyra és fosztanak ki, meg más efféle, olyankor nem az elkövetőkről szól, hanem azokra irányul, akiknek a vezető szerepe világosan látszik.

– Leheccséges.

– Ez egyáltalán nem csak „leheccséges”, de szilárd bizonyítékot nehéz szerezni. Magafajta felelősségteljes egyének tanúskodását... És tudja, ha a törvény úgy látja, hogy a főkolompossal szemben nem képes eljárni, akkor tovább nézelődik, és a kisebb szerepet játszóknak fűt be. Ez olyan igaz, Paynter úr, mint hogy itt ülök, szóval mindenki javát szolgálja, ha a megfelelő ember kerül esküdtbíróság elé.

Jud fölemelte a poharát, majd visszatette, minthogy kiürült, erre Blencowe fölkinálta neki a brandyvel teli üveget. Kellemes bugyogás hallatszott, ahogy Jud megdöntötte a palackot.

– Nemtom mit akarnak tőlem, mikor én egyáltalába ott se vótam – mondta, mert az óvatosság még mindig felülkerekedett benne. – A zember nem láthassa asztat, ami nincs a szeme előtt.

– Idehallgasson – mondta Tankard, rá sem hederítve Garth figyelmeztető jelzésére. – Sokkalta többet tudunk, mint hinné. A mostani vizsgálat már lassan hét hónapja folyik. Jobban jár, ha könnyít a lelkiismeretén.

– Na hiszen, a lelkiismeretemen...

– Tudjuk, hogy a hajótörés reggelén tevőlegesen együttműködött Poldarkkal. Tudjuk, hogy aznap és a következő éjjel, a zavargás alatt végig a parton tartózkodott. Tudjuk, hogy vezető szerepet játszott az őfelsége katonáival szembeni ellenállásban, amikor azok egyikét súlyosan megsebesítették, és sok tekintetben éppen olyan vétkes, mint a gazdája...

– Soha a zéletembe nem hallottam ilyen zagyvaságot! Még hogy én? Sose vótam közelébb ahhoz a roncshoz, mind ebbeja percbe...

– De miként Garth kifejtette, készek vagyunk szemet hunyni, amennyiben hajlandó a tetteistársai ellen vallani. Elegendő tanúvalomás gyűlt össze ennek a Poldarknak a terhére, de még inkább alá óhajtuk támasztani a vádat. Világos, hogy maga nem tartozik neki hűséggel. Hiszen az imént elismerte, milyen szégyenletesen bánt magával! Ugyan már, jóember, a józan ész és az alattvalói kötelesség egyaránt azt diktálja, hogy elmondja nekünk az igazságot.

Jud némileg méltatlankodva állt talpra.

– Azonkívül – tette hozzá Garth – nem kívánjuk ingyen.

Jud elgondolkodva fordult vissza, és megint leült.

– He?

– Persze nem hivatalosan. Semmi értelme hivatalos úton intézni. De van más módja is.

Jud a nyakát nyújtogatta, kikukkantott az ajtón. Prudie még nem mutatkozott. Mindig ugyanez volt, ha a kuzinjához ment látogatóba. Jud oldalvást a két férfit sandított, mintha így fölmérhetné eddig észrevétlenül maradt szándékaikat.

– Mijen más móggya?

Garth elővette a bugyellárisát, és megcsörgette.

– A korona a vádlott elmarasztalására törekszik. Megfelelő felvilágosításért fizet is. Persze csakis szép csöndben. Csakis barátilag. Azt mondhatnánk, olyasformán, mint amikor egy letartóztatásért jutalmat tűznek ki, nem igaz, Tankard úr? Ez semmiben sem különbözik attól.

Tankard nem szólt semmit. Jud fogta a poharát, és kiszürcsölte a maradék brandyt.

– Előbb fenyegetik a zembert, mosmeg lefizetnének – mondta majdhogynem suttogva. – Úgy éjjek, le akarnak fizetni! Gondolom, assziszik, eefogadok júdáspénzet. Odaálok a bíróság elé egy régi ismerősömme szembe. Ammég a Júdásná is rosszabb, mer az legalább suttyomba csinátta. Na és mér? Harminc ezüstér, azér. Nekem bisztos nem kínának annyit. Azt akarják, hogy húszér vagy tízér vajjak arra a zemberre. Ennek nincsen semmi teteje, semmi érteeme, nem keresztyéni, nem igasság, nem való...

Néhány másodpercre elhallgattak.

– Tíz guinea most, és tíz guinea a tárgyalás után – mondta Garth.

– Hah! – fortyant föl Jud. – Ippeg ahogy gondótam.

– Esetleg fölemelhetjük tizenötre.

Jud fölállt, de ezúttal lassan, a fogát szívogatva, és füttyülni próbált, de kiszáradt az ajka. Följebb rántotta a nadrágját, és két ujjal a mellényszabéba nyúlt egy csipet tubákért.

– Nem fain így lerohani a zembert – morogta. – Mingyá széjjemegy a fejem, forog velem a világ. Jőjenek vissza egy hónap múva!

– Az esküdtbírótság szeptember elején ül össze.

Tankard is fölállt.

– Nem várunk magától hosszadalmas tanúvallomást – mondta.

– Csupán néhány mondatban a tudomása szerinti tények kifejtését, valamint kötelezettségvállalást arra, hogy megfelelő időben elismétli ezeket.

– Na és mit mongyak? – kérdezte Jud.

– Természetesen az igazságot, amire kész megesküdni.

– Persze, az igazságot – vágott közbe Garth –, de talán irányt mutathatunk magának ahhoz, amit leginkább kívánunk, ugyebár. Szeretnénk, ha tanúsítaná a katonák elleni támadást. Ami a január hetedikéről nyolcadikára virradó éjjel történt. Ugye maga akkor a tengerparton tartózkodott, Paynter? Kétségtávol az egész incidenst látta.

Jud most ravasz vén rókának tűnt.

– Á... émmá semmire se nem emlékszek abbó.

– Esetleg húsz guinea-t is megérne, ha sikerülne az emlékezetébe idéznie.

– Mámind egy húszast most meg egy húszast utánna?

– Hmm... igen.

– Há egy akkora história télleg meg is érne annyit.

– Nekünk az igazság kell, jóember – szólt rá türelmetlenül Tankard. – Szemtanúja volt a támadásnak, vagy sem?

Garth egy rozoga, háromlábú asztalra, Joshua Poldark hajdani tulajdonára tette a bugyellárisát, és hozzálátott, hogy kiszámoljon húsz aranyat.

– Mijen támadásnak? – kérdezte Jud a pénzre meredve. – Annak, amibe a zegyik katonának széjjehasították a fejét, a többit meg gyorsabban kiszorították a Hendrawna-fővenyről, mind ahogy jöttek? Azon jót nevettem. De még mijen jót. Arra gondót?

– Természetesen. És Poldark százados részt vett benne.

A közelgő éjszaka árnyai töltötték meg a viskót. A pénzérmék csengése folytonos zajjá olvadt össze, és egy pillanatra úgy tetszett, mintha minden maradék fény az egyguinea-sek sápadtan aranyló szigete fölött torpant volna meg.

– Nahát... – Jud nyelt egyet. – Asztat nagyon is jó megjegyezstem. De nekem semmi közöm se nem vót hozzája, tuggyák. Én csak... csak ippeg arra jártam. – Rövid tétozás után a padlóra köpött. – Ménem mingyá azza keszték, hogy ere kíváncsijak?

Másnap egy nő lovagolt át ellenkező irányban Grambleren, elhaladt a sawle-i templom mellett, megkerülte Trenwithet, és már a meredek ösvényen ereszkedett a Trevaunance-öböl felé. A fekete hajú, az átlagosnál kissé magasabb termetű, fiatal nő szűk szabású, kék lovaglókontöst viselt halványkék ruhaderékkel, és kis háromszögletű ka-lapot. Hozzáértők nehezen jutottak volna egyezsége a tekintetben, hogy különösebben szép-e, de nem sok férfi haladt el mellette anél-kül, hogy alaposabban szemügyre ne vette volna.

Maga mögött hagyta az olvasztóművet, amelynek okkersárga füstje kiégette az öböl növényzetét, és föllovagolt a másik oldalra, ahol a Strázsa-lak széllél-viharral dacoló, zömök, masszív épülete

borongott a tenger fölött. Ahogy leszállt a nyeregből, lerítt róla az idegesség. Kesztyűs keze a ló zablájával matatott, és miután egy lovasz előjött, hogy átvegye a hátasát, a nő alig tudta kinyögni a mondanóját.

– Sir John Trevaunance-hez, asszonyom? Azonnal utánanézek, itthon van-e a méltóságos úr. Kit jelenthetek be?

– Poldarknét.

– Poldarknét. Hm, igenis, kérem! – Vajon az asszony csak képzelte, hogy a neve érdeklődést ébresztett? – Erre tessék befáradni!

Egy napfényes kisszalomba kísérték, amiből télikert nyílt. Leült, és percekig a kesztyűje ujjait húzkodta, mígnem visszatérő lépteket hallott, majd egy inas jött be, aki közölte vele, hogy Sir John itthon van, fogadja őt.

A ház ura egy tengerre néző, hosszúkás helyiségben várta, szemlátomást az írószobájában. Az asszony megkönnyebbülten nyugtázta, hogy egyedül találja – nem számítva a férfi lábainál kuporgó, nagytű vadkanűző ebet. Egyúttal azt is megállapította, hogy Sir John kevésbé tiszteletet követelő jelenség, mint amitől tartott, nem sokkal magasabb nála, tekintete derűs, pirosposzsgás arca igazán kedélyes.

– Alázatos szolgája, asszonyom! Parancsoljon, foglaljon helyet!

Trevaunance kivárta, amíg a látogatója egy fotel szélére ereszkedik, azután visszaült az íróasztalához. Demelza hosszú másodpercekre lesütötte a szemét, tudván, hogy a házigazda alaposan végigméri, és úgy vélte, ez a vizslatás óhatatlanul együtt jár mostani megpróbáltatásával.

– Még nem volt szerencsém a nagyságos asszonyhoz – mondta óvatosan a férfi.

– Nem, még nem... Az uramat jól ismeri...

– Hogyne. Üzlettársak voltunk egészen a... közelmúltig.

– Rosst nagyon elkeserítette, hogy föl kellett oszlatni a társaságot, amire kezdettől annyira büszke volt.

– Hm-khm! A körülmények kifogtak rajtunk, asszonyom. Erről senki sem tehet. Valamennyien anyagi veszteséget szenvedtünk az ügylettel.

Demelza fölnézett, és látta, hogy Sir John elégedett a szemlével. Demelza társasági életbe tett kiruccanásainak csekély számú megnyugtató tényezője közé tartozott az a képessége, hogy elnyerje a férfiak tetszését. Nem érzékelte azonban hatalomnak, csupán ingadozó bátorsága támaszának. Tisztában volt vele, hogy itteni látogatása bármiféle etikettmércével rendhagyó – és ezt minden bizonnyal Sir John is tudja.

Ülőhelyükről mindketten látták az öblön túl az olvasztóműből gomolygó füstöt.

– Mint... hm-khm... kétségkívül tudja – szólalt meg rövid hallgatás után eléggé feszélyezetten a férfi –, a vállalat ismét létrejött, immár új vezetés alatt. Mindnyájunkat csapásként ért, amikor az együttműködés megghiúsult, de beláthatja a helyzetemet. Az épületek az én földemen álltak, úgyszólván az orrom előtt, a társulásba én öltem bele a legtöbb tőkét, örültség lett volna, ha hagyom haszon-talanul elfecsérlődni. Alkalmam nyílt, hogy friss tőkéhez jussak, és a józan ész azt diktálta, ragadjam üstökön a lehetőséget. Bízom benne, hogy a százados úr megérti, hogy állt a dolog.

– Biztos megérti – mondta Demelza. – Biztos minden jót kíván önnek bármilyen új vállalkozáshoz, még ha ő maga nem vehet is részt benne.

– Kedves, hogy ezt mondja – csillant föl Sir John szeme. – Egyelőre alig tudjuk kitermelni a költségeket, de gondolom, lesz ez még jobb is. Megkínálhatom egy kis frissítővel? Esetleg egy pohár sherryvel?

– Köszönöm, nem kérek... – Az asszony habozott. – De talán egy pohár portói jólesne, ha nem terhelem vele.

Sir John gunyoros szemöldökráncolással állt föl, és meghúzta a csengőt. Bort hoztak, és amíg megitták, udvarias társalgás folyt. Bányákról, tehenekről, fogatokról és a szeszélyes nyárról beszélgettek. Demelza egyre fesztelenebbül viselkedett, Sir John bizalmatlansága pedig mindinkább enyhült.

– Az igazat megvallva – szólalt meg Demelza –, szerintem minden jószágot megvisel ez a zűrés időjárás. Van egy Emma nevű szép tehenünk, az két hete bőven tejelt, de most elapadt a teje. Egy mássikkal ugyanígy jártunk, ámbár az nem lepett meg annyira...

– Van egy törzskönyvezett hereford tehenem, egy zsák pénzt megér – mondta Sir John. – Két napja még csak másodjára ellett, és azóta nincs jól, mindkét oldalára lebényt. Már ötször áthívtam hozzá Phillipset, a lódoktort. Ha el kell veszítenem, megszakad a szívem.

– A borjú egészséges?

– Az igen, de nehezen jött világra. És Minta azóta nem tud lábra állni. A fogaival sem stimmel valami, kilazultak, a farokcsigolyái pedig mintha elváltak volna egymástól. Phillips teljesen értetlenül áll a dolog előtt, és a saját emberem sem tud jobban kiigazodni rajta.

– Emlékszem, amikor még Illugganben laktam, ott is előfordult egy hasonló eset. A lelkész tehenének pont ugyanilyen baja lett. És annak is ellés után.

– És a lelkész ki tudta kúrálni?

– Igenis, kérem, ki tudta.

– Hogyan?

– Hát nem én vagyok a megmondhatója, mit csinált jól a tiszteletes úr, kérem, és mit nem. Az biztos, hogy nem röstellett elküldetni

egy öregasszonyért, Meggy Dawesért, aki mindjárt a patak túlsópartján lakott. Emlékszem, az rettentően értett a görvélykór meg a bircsek kezeléséhez. Egy fiú egyszer szemfekéllyel fordult hozzá. Mit mondjak, elég csúnyán festett, de alighogy Meggy Dawes...

– Na és a tehén, asszonyom?

– Jaj, igen. Szeretné megvizsgáltatni, Sir John? Én nagyon szívesen megnézném, hogy tényleg ugyanaz-e a baja, ami a lelkész tehenének volt.

– Ha ilyen kedves, magam kísérem oda. A fáradtság előtt esetleg még egy pohár portóit?

Néhány perc múlva átvágtak a ház mögötti macskaköves udvaron, és beléptek a marhaistállóba, ahol a tehén feküdt. Demelza észrevette, milyen szilárd kőfalúak a gazdasági épületek. Otthonra is szívesen elfogadott volna ilyeneket. A tehén az oldalán hevert, barna szeme bánatosan, de nem panaszosan csillogott. Egy férfi kelt föl egy deszkalécéről, és tisztelettudóan az ajtó mellé állt.

Demelza lehajolt az állathoz, hogy megvizsgálja – szakavatott magatartása nem illuggani gyermekkorából, hanem a Namparában eltöltött hét esztendőből eredt. A tehén lábai megbénultak, a farka pedig körülbelül a felénél különös, kifecamodott benyomást keltett.

– Igen, ez pontosan ugyanaz – mondta Demelza. – Meggy Dawes farokzsábjának hívta.

– És a gyógy mód?

– Ne feledje, hogy Meggy Dawesé, nem az enyém.

– Na igen, ezt értettem.

Demelza megnyalogatta a szája szélét.

– Meggy Dawes azt mondta, föl kell hasítani a farkát, még hozzá itt, a végétől körülbelül egykönyöknyire, ahol az ízület elmozdult, rátenni egy fej jól megszózott vöröshagymát, valami erős

vászoncsíkkal odakötni, körülbelül egy hétig ott tartani, azután levenni. Napjában egyszer kapjon enni, de nem sokat, és hozzá szív-erősítőt, ami egy-egy rész rozmaringgal, borókabogyóval és hántolt kardamommaggal készült. Jól emlékszek. Ezt mondta.

Demelza fürkész pillantást vetett a baronetre. Sir John az alsó ajkát rágcsálta.

– Hm... Még sosem hallottam ilyen gyógymódról, de hát ez a betegség sem hétköznapi. Ön az első, aki a jelek szerint már találkozott vele. Teringettét, hajlok rá, hogy kipróbáljam. Maga mit szól hozzá, Lyson?

– Jobb, mint tétlenül nézni a jószág szenvedését, méltóságos úr.

– Magam is pontosan így vélem. Úgy hallottam, hogy ezek az öreg-asszonyok csodákat művelnek a kevésbé ismert állatbetegségekkel. Elismételné az instrukciókat az emberemnek, Poldarkné asszony?

– Örömmel!

Egy-két perc múltán visszatértek az udvaron át a házba.

– Remélem, a százados úr higgadtan néz a küszöbönálló tárgyalás elébe – jegyezte meg Sir John.

Amint kimondta, máris bánta az óvatlanságát. Érezhető volt, hogy az asszony szándékosan kerüli a témát, ezzel órá hártja a dolgot megemlítésének terhére. Demelza azonban kevésbé hevesen reagált, mint amitől a baronet félt.

– Természetesen mindnyájunkat nagyon nyugtalanít, de én jobban aggódok őtőle.

– Rövidesen elérkezik, és túljutunk rajta, méghozzá azt hiszem, jó eséllyel felmentéssel végződik.

– Valóban úgy gondolja, Sir John? Ez erősen megnyugtató. Az ülésezés alatt Bodminban fog tartózkodni?

– Hogy? Mármint én? Hát... azt még nem tudom. Miért kérdezi?

– Hallottam, hogy szeptemberben választásokat tartanak, és mivel hatodikára tűzték ki a tárgyalást, úgy gondoltam, esetleg ott lesz.

– Úgy érti, azért, hogy az öcsémnek segítsek? Á, nem, ő egyedül is képes gondoskodni a posztjáról. – A baronet gyanakodva tekintett Demelza fegyelmezett arcára, mialatt ismét beléptek a dolgozószobájának használt tágas helyiségbe. Nem egykönnyen találhatta ki, mi járhat az asszony fejében. – Ha netán a városban töltöm azt a napot, akkor is túl sok a dolgom ahhoz, hogy részt vehessek a bírósági ülésen. Azonkívül ne vegye zokon, asszonyom, de nem óhajtom egy régi ismerősiemet szorongatott helyzetben látni. Természetesen minden jót kívánok neki... de ami a tárgyalóteremben játszódik le, nem szórákoztatásra való.

– Azt beszél, ketten bíraskodnak – mondta Demelza.

– No de nem egyszerre. Úgy szokták intézni, hogy ketten osztottnak a tárgyalásra kerülő ügyeken. Wentworth Lister nem rosszindulatú fickó, ámbár évek óta nem láttam. Nyugodjon meg, méltányos eljárásra számíthatnak. A brit igazságszolgáltatás gondoskodik erről.

A vadászeb odasündörgött, a baronet az egyik fiókból kivett egy szelet kétszersültet, és a kutyának adta.

– Nem fér a fejembe, miképp lehetséges az, hogy valaki, egy bíró lerándul ide az ország belsejéből, megtárgyal egy ügyet, és néhány kurta óra alatt keresztül-kasul kiismeri magát rajta. Ez nekem teljes képtelenségnek látszik. Az eljárás kezdete előtt sosem szokott bizalmasan tudakozódni?

Sir John elmosolyodott.

– Meglepődne, milyen gyorsan képes összegezni egy fölkészült elme az igaz tényeket. És ne feledje: nem a bírótól, hanem az esküdtszéktől függ a verdikt, márpedig az esküdtek éppen olyan cornwalliak, mint mi, szóval teljesen indokolt a derűlátás. Még egy korty portóit?

– Azt gyanúszom, hogy kicsit a fejembe száll – hárította el a kínálást Demelza. – De csuda finom, csak úgy itatja magát. Ha ennek az egésznek vége, szeretnénk egyszer meghívni hozzánk. Ross kért, hogy szóljak erről.

Sir John azt felelte, boldogan, közben a kutya szétszórta a kétszersült morzsáit a padlón. Demelza fölszedelőzködött.

– Imádkozni fogok, hogy kedvező eredményt hozzon a Mintának ajánlott kezelése.

Demelza is erre készült, de nem mutatta ki kétségeit.

– Esetleg tudatná velem a fejleményeket?

– Természetesen. Értésíteni fogom. Addig is, ha bármikor újra erre jár, szívesen látom.

– Köszönöm, Sir John! Néha lelovagolok a partra, mert kell az egészséges mozgás. A terep kissé egyenetlen, ami nem túl jó a lovaglásra, de szeretem a kilátást és a friss levegőt.

A házigazda kikísérte, fölsegítette a nyeregbe, közben megcsodálta karcsú alakját és egyenes tartását. Az asszony éppen kiléptetett a kapun, amikor egy fakó lovon ülő férfi jött be ugyanott.

– Ki volt az? – érdeklődött Unwin Trevaunance, és szürke lovaglókesztyűjét egy halom ónfizetési utalvány tetejére dobta.

Sir John öccse mindent megfontoltan csinált, jelentőséget kölcsönözve olyan tetteknek, amik pedig szemernyivel sem bírtak. A harminchat-harminchét éves, magas, harcias ábrázatú férfi erélyes fellépésével meghökkentőbb benyomást tudott kelteni, mint a baronet. Pénzt keresni mégis Sir John tudott, Unwin nem.

– Ross Poldark neje. Vonzó fiatal teremtés. Most találkoztam vele először.

– Mit akart?

– Az egyelőre nem derült ki – felelte Sir John. – Nem úgy tűnt, mintha bármit is akarna.

Unwin szeme között barázda húzódott, ami még jobban elmélyült, ha a homlokát ráncolta.

– Eredetileg nem kiscseléd volt a századosnál, vagy valami efféle?

– Mások is fölemelkedtek már így, és lefogadom, hogy csekélyebb tehetséggel. Máris szert tett bizonyos eleganciára. Néhány esztendő múlva nehezen lehet majd megkülönböztetni egy előkelő születésű nőtől.

– És a nagy semmiért jött? Kétlem. Nekem veszedelmes asszonynak tűnik.

– Veszedelmes?

– Amikor távozott, egy pillantást vetettünk egymásra. Nem vagyok tapasztalatlan az emberek felmérésében.

– Én sem, és merem vállalni a kockázatot. – Sir John még egy kétszersültet adott a kutyának. – Magabiztosan ajánlott gyógymódot Mintának, ámbár hazudnék, ha azt állítanám, hogy hiszek a hatásosságában... Rayt megtaláltad?

– Meg, persze hogy meg. Szóltam, hogy Caroline szeretné itt megszakítani az utazást, hogy a választásokra Bodminban lehessen, de már Caroline is írt neki, úgyszólván nem érte váratlanul a hír. Jellemző, hogy megkér, beszéljek a bácsikájával, de közben maga ír neki!

– Kislány az még. Légy hozzá türelmes, Unwin! A *saját érdekeben* muszáj türelmesnek lenned vele. Heves vérű és akaratos. És rajtad kívül mások is jó fogásnak tekintik.

Unwin a lovaglópálcája nyelébe mélyesztette a fogát.

– Az öreg megrögzött garasoskodó. Ma reggel is, ahogy azzal a fősvény kezével összevissza forgatta a számlákat... Na és az a ház!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Fénykorában sem számított palotának, most meg már-már összedől az elhanyagoltságtól. Cseppet sem alkalmas hely arra, hogy Caroline a fél életét ott töltsen.

– Te majd változtathatsz mindezen.

– Persze. Majd egyszer. De Ray nem több mint ötvenhárom-ötvennégy. Akár tíz évet is eléldegélhet még. – Unwin az ablakhoz lépett, és kibámult az egész délelőtt békés tengerre. A kőcsipkés szirtek fölött alacsonyan úszó felhő feketével erezett palackzöldre sötétítette a vizet. A ház ormán gubbasztó néhány sirály rekedtes hangon rikoltzott. A magas férfi, aki immár a londoni élethez szokott, mélabúsnak találta a tájképet. – Penvenen egészen szokatlan nézeteket vall. Ma reggel azon véleményének adott hangot, hogy Cornwallnak aránytalanul sok a képviselője a parlamentben. Azt mondja, újra kellene osztani a mandátumokat, a belső országrész új városainak juttatni őket. Micsoda sületlenség!

– Rá se ránts a kis hóbortjaira! Sokszor merő bosszantásból locsog efféléket. Ő már csak ilyen.

– Hát nagyon remélem, hét évig megint nem kerül majd sor újabb választásra – fordult vissza Unwin. – Legalább kétezer fontomba fog kóstálni a pusztá öröme, hogy megtarthatom a helyemet, és tudod, hogy ezzel nincs vége. Ami azt illeti, ez csak a kezdet.

Sir John tekintete hűvösen óvatosra váltott, mint mindig, ha pénzt említettek.

– Magad választottad a hivatásodat, fiacskám. És járhattál volna rosszabbul is. A grampoundi Carter mesélte nekem, hogy amikor el-érkezett az ideje, nem kevesebb mint háromszáz guinea-t kellett le-szurkolnia. – Fölállt, és meghúzta a csengőt. – Poldarkné asszony azt kérdezte, Bodminban lesz-e a képviselő-választáskor. Vajon mit akarhatott ezzel?